

РЕШЕНИЕ

№ 312

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7667** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК вр. чл. 157 ал. 4 ЗДвП.

Образувано е по жалба на С. Г. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 110176 от 18. 10. 2006 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП за изнемване на свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК].

Жалбоподателя твърди, че оспорената заповед е издадена при нарушение на закона, тъй като част от наказателните постановления не са му връчени и съответно същите не са влезли в сила. Твърди, че е изтекла давността предвидена в чл. 82 от ЗАНН, за изпълнение на наложеното наказание. По същество моли съдът да постанови решение, с което отмени оспорения административен акт.

Ответникът – началникът на отдел „Пътна полиция” – СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На С. Г. Н., ЕГН [ЕГН], са отнети контролни точки както следва: с Наказателно постановление /НП/ № 469 от 31. 08. 2004 г., влязло в сила на 26. 04. 2005 г. – 5 точки (а не както е посочено в оспорената заповед 8 точки); с НП № 315 от 17. 03. 2006 г., влязло в сила на 17. 10. 2006 г. – 10 контролни точки; с НП № 18592 от 20. 02. 2006 г., влязло в сила 28. 04. 2006 г. – 5 точки; с НП № 73845 от 22. 06. 2006 г., влязло

в сила на 17. 10. 2006 г. – 13 точки и с НП № 11076 от 07. 09. 2006 г., влязло в сила на 17. 10. 2006 г. – 13 точки.

Общо отнетите контролни точки с изброените Наказателни постановления е 39 точки.

След извършена справка за отнетите точки, зам. началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал оспорената в настоящото производство Заповед № 110176 от 18. 10. 2006 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като е разпоредил изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК] на жалбоподателя С. Г. Н..

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (заповедта е връчена на 09. 07. 2012 г., а жалбата е подадена пред АССГ на 16. 07. 2012 г.), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – зам. началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № I-85 / 18. 04. 2001 г. на министъра на вътрешните работи и удостоверение (стр. 31), че В. С. е назначен за зам. началник отдел „Пътна полиция” – СДВР със Заповед № К-2126 / 18. 09. 2006 г. на министъра на вътрешните работи.

По делото обаче е налице нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 4 от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, изземва се свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от същия закон – да върне доброволно свидетелството си за управление, когато са му отнети всички контролни точки.

На основание чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Същия размер на контролните точки е предвиден и в чл. 2, ал.1 от сега действащата Наредба № Из-1959 от 27. 12. 2007 г.

По делото обаче няма достатъчно доказателства, от които да се приеме, че към датата на издаване на оспорената заповед, всички посочени в нея наказателни постановления са редовно връчени, влезли са в сила и съответно са отнети посочените в тях контролни точки.

По делото няма никакви доказателства, че НП/ № 469 от 31. 08. 2004 г., е влязло в сила на 26. 04. 2005 г., тъй като е видно (стр. 22-на гърба), че на същото няма подпис на получателя, както и липсват други доказателства, удостоверяващи връчването му. Доколкото отнемането на контролните точки е последица от влизането в сила на наказателното постановление, не може да се приеме, че са отнети 8 контролни точки, както е посочено в оспорената заповед.

Освен това в с оспорената заповед се сочат отнети 8 контролни точки по НП № 469, докато всъщност видно от самото него, се отнемат само 5 контролни точки.

На основание чл. 3, ал. 1, т. 9 от Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г., за нарушение на чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. 3 от ЗДвП, се отнемат 5 контролни точки, колкото и са посочени в НП № 469 / 31. 08. 2004 г.

При това положение доколкото са посочени наказателни постановления с общо отнети по тях 39 контролни точки, всъщност поради допусната грешка от административния орган за броя на отнетите контролни точки с НП № 469 / 31. 08. 2004 г., в действителност са отнети 36 точки.

На основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

След като няма данни, че са отнети всички контролни точки, съобразно изискването на закона, то отнемането на свидетелството за управление е незаконосъобразно.

При това положение е безпредметно обсъждането на останалите НП, тъй като както беше посочено вече, се сочи отнемането на общо 39 контролни точки, колкото е максималния размер, но още от първото цитирано НП всъщност се отнемат по-малко от цитираните контролни точки и всъщност максималния размер, който би бил отнет е 35, т.е по-малко от изискването на закона за отнемането на всички контролни точки.

Освен това, макар и съответствието на оспорения акт с материалния закон да се преценява към момента на издаването му, съдът намира, че в конкретния случай е налице и нарушение на целта на закона.

Безспорно отнемането на свидетелството за управление на моторно превозно средство, представлява принудителна административна мярка, още повече, че същото е уредено в глава VI от ЗДвП озаглавена – „Принудителни административни мерки”.

Независимо, че оспорения административен акт е издаден на 18. 10. 2006 г. по делото няма данни, защо същия е връчен едва на 09. 07. 2012 г., т.е почти 6 години след това.

Принудителната административна мярка по своята правна природа не представлява санкция или наказание, за това има превантивен и преустановителен характер – мярката е предвидена в закона, за да се предотврати довършването на едно нарушение или настъпването на неговите вредни последици или извършването на ново нарушение. В случая, конкретната ПАМ е наложена, още през 2006 г., но същата не е постигнала своята цел – да накара лицето да преустанови за в бъдеще извършването на ново нарушение, тъй като същата не му е връчена в продължение на почти 6 години.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби и нарушение на целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], Заповед № 110176 от 18. 10. 2006 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП за изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: